

[Kirsten Lee]

det, fordi vi ønsker at få styr på betalingsbalancunderskuddet over for udlandet, fordi vi ønsker at nedbringe vores gæld, og fordi vi ønsker at skabe forøget vækst i den private sektor, således at flere kan komme i arbejde. Kun derved kan vi skabe mulighed for nye initiativer på det sociale område, på det kulturpolitiske område og på alle de andre områder, hvor vi også gerne vil bruge penge.

Vi er tilbageholdende med udgifterne. Vi håber med lempelsen i formueskatten – og jeg tør efterhånden ikke bruge ordet formueskat i denne sal længere, for jeg er godt klar over, at det samlede socialdemokratiske blodtryk stiger til uanede højder, men jeg prøver alligevel at være med til at bidrage til at løse to af de grundlæggende problemer i dansk økonomi – at hjælpe på den manglende private opsparing og det manglende initiativ med henblik på at oprette nye arbejdspladser i det private erhvervsliv. Arbejdsløsheden i Danmark er problem nr. 1; når vi lemper formueskatten, forventer vi, at industrien også beviser, at der kan skabes nogle arbejdspladser.

Finansloven er en af brikkerne i den samlede økonomiske politik. Den næste brik er overenskomstforhandlingerne til foråret. Det er bydende nødvendigt, at lønstigningerne holdes lavere end udlandets; det er ikke noget stort offer, tværtimod; det er solidaritet, for derved kan der skaffes arbejde til de arbejdsløse.

Vismændene har anbefalet, at den stramme offentlige udgiftspolitik fastholdes. Det gør vi. Det er ikke så dårligt at træffe politiske beslutninger ud fra saglige vurderinger i stedet for at træffe politiske beslutninger ud fra, hvem der råber højest i organisationer og interessegrupper, hvor formålet er at hytte eget skind i stedet for at se på, hvad der er godt for samfundet som helhed. Man kan ikke forlange respekt for helhedssynspunkter hos andre, hvis man ikke er rede til at gå imod strømmen også i sit eget parti eller vælgergrundlag, når det er nødvendigt.

Jeg er enig med fru Pia Kjærsgaard, der siger, at folketingspolitikere skal varetage landets interesser, og at de, der lægger lokalpatriotiske hensyn til grund, må holde sig til byråds- eller amtsrådspolitik. Jeg vil gerne anerkende denne enighed – det er jo temmelig sjældent, jeg er enig med fru Pia Kjærsgaard i noget som helst.

Sidste år sprængtes udgiftsloftet med 2,4 mia. kr. på grund af det socialdemokratiske fin-

geraftryk. I år har Socialdemokratiet valgt overhovedet ikke at tage noget som helst ansvar for samfundshusholdningen med det argument, at vi ikke skal have valg. Hvornår mon det store parti igen får mod og mandshjerte til at tage et medansvar for udviklingen i det danske samfund? Det kræver nødvendigvis mod at tage upopulære beslutninger; der skal mere end regnorme i rygsøjlen til at lægge ryg til den slags.

Fru Helle Degn forlangte forleden, at vi alle ved navns nævnelse skulle stemme ændringerne på seminarieområdet igennem. Det var vi klar til i Det Radikale Venstre. Mon hele den socialdemokratiske gruppe ville være parat til med klar røst og god samvittighed at sige, at de ønsker at undlade at stemme til finanslovsforslaget? Mon hele den socialdemokratiske gruppe tør demonstrere, at de ikke tør tage de beslutninger, der er nødvendige og en konsekvens også af Socialdemokratiets erkendelse af, at skatetrykket nu har nået et punkt, hvor fortsatte stigninger må bringes til ophør? Sådan har hr. Svend Auken i hvert fald udtrykt det.

Vi har noteret os, at Socialdemokratiet har tilbudt forhandlinger ud fra den forudsætning, at regeringsforslagets økonomiske rammer skulle respekteres, blot at pengene skulle skæres andre steder, end regeringen ønskede.

Socialdemokratiet har ikke lagt forslag frem om besparelser; det har blot lagt forslag frem om nye afgifter, f.eks. afgift på salg af obligationer. Det er de penge, vi tidligere har kaldt matorpenge; de begrænser nemlig ikke privatforbruget, men medvirker blot til rentestigninger. Lad mig minde om, at Socialdemokraternes kammerater i Sverige er ved at ophæve en lignende afgift præcis af de grunde, som vi har påpeget som årsag til, at vi ikke vil være med til at indføre en sådan afgift.

Når det er sagt, er der god grund til at sige, at vi i Det Radikale Venstre finder det positivt, at Socialdemokratiet og regeringen har indgået en aftale om besparelser inden for arbejdsmarkedsområdet. Det Radikale Venstre er også tilfreds med den aftale, der er indgået mellem regeringen, Fremskridtspartiet, CD og Kristeligt Folkeparti vedrørende omlægningen af medicintilskuddene. Vi har verdens højeste priser på medicinområdet, bl.a. på grund af de store offentlige tilskud. Ved omlægningen bliver den reelle pris på medicin langt mere synlig. Der-